

der var mangelfuldt paa de vestindiske Øer, har kunnet iværksætte det, som de haabede, eller ikke. Jeg har kun at gøre med Statens Stilling overfor de vestindiske Øer, og der maa jeg da gøre det ærede Medlem opmærksom paa et Hovedpunkt, som jeg synes, det ærede Medlem noget overser, nemlig at disse Øer har Selvstyre. Det, som skete ved den Lovgivning, som i 1905—06 fremmedes i den danske Rigsdag ved en Række af Love, som den danske Rigsdag vedtog, var netop, at man gik til at lade Øerne saa vidt muligt styre sig selv, blot under Tilsyn fra Danmark, og til, at de saa vidt muligt skulde hjælpe sig selv, saa at der kun paa meget begrænsede Omraader skulde ydes Støtte til Øernes Administration her fra Danmark. Saadan er Forholdene.

Den Støtte, der nu ydes fra Danmark, er, at der for det første er et Vestindisk Kontor under Finansministeriet — et Kontor, som for Resten har et ret pompøst Navn, det hedder nemlig „Centralbestyrelsen for de Dansk vestindiske Øer“ —, som koster omtrent 31,500 Kroner om Aaret. Dernæst har vi for de vestindiske Øer paa Finansloven et Budget, som beløber sig til omtrent 700,000 Frcs, som altsaa er det Tilskud, som Staten endnu yder til forskellige Institutioner paa de vestindiske Øer. Dette Tilskud faar Staten delvis Erstatning for ved Koloniallotteriets Overskud, men det er kun en tilfældig Postering, for det er klart, at Koloniallotteriets Indtægt er i og for sig en Statsindtægt, og at man opfører den paa det vestindiske Budget og bestemmer, at den Indtægt, som indkommer derved, bruges til at erstatte Statens Udgifter til disse Øer, er en ren Posteringssag. Man har givet Tilladelse til at oprette et saadant Lotteri ved Siden af alle de andre Lotterier, vi har — jeg beklager, at man har givet denne Tilladelse, jeg har aldrig haft nogen Del deri —, og Staten har herved en Indtægt af omtrent 500,000 Frcs, som altsaa anvendes til delvis Dækning af de Beløb, Staten ofrer paa de dansk vestindiske Øer. Der gøres imidlertid mere af Staten for Øerne. Man kan paa Finansloven for 1915—16 se, at der paa den er bevilget 43,000 Kr. til et Fyr, der skal bygges ud for St. Thomas' Havn. Alt dette er altsaa Statens Bidrag til de dansk vestindiske Øer, og det ærede Medlem maa erindre, at vore Midler er stærkt begrænsede. Jeg er i Tvivl om, hvorvidt den danske Rigsdag vil gaa med til meget store Bevillinger til disse Øer, som den

danske Rigsdag jo har været ved at sælge i sin Tid, og som neppe tæller et Indbyggerantal af 26,000 Mennesker. I og for sig mener jeg, at det er ret store Administrationsudgifter, der ofres paa disse Øer. Men dette vil ingenlunde sige, at jeg ikke vil være villig til at forsøge, saa vidt det er muligt, at bevæge den danske Rigsdag til at afhjælpe, hvad der er af uheldige Tilstande derovre. Tværtimod, inden det ærede Medlem aabnede den Agitation, som der har været herhjemme paa dette Omraade — denne skyldes jo for en Del ham —, havde jeg foresat mig at bringe en Forhandling i Stand med Guvernøren derovre, og derfor har jeg foreslaaet paa Finansloven, at Guvernøren skulde have Lejlighed til at komme hjem, for at jeg kunde forhandle med ham. Der er nemlig den uheldige Egenskab ved det Kontor, som skal have Tilsyn med de dansk vestindiske Øer, at man der mangler Selvsyn. Det er for Resten det samme, som det ærede Medlem mangler, for naar han opremser de mange Klager, er der det uheldige derved, at han ikke selv har set det mindste af det, han nævner, men kun kan flyde paa andre Folks Beretninger, og det er lige saa med Finansministeren — jeg sidestiller mig ganske med det ærede Medlem i saa Henseende. Jeg indrømmer, at det er højst uheldigt, at Finansministeren i alt, hvad der fremkommer om disse ret vigtige og undertiden ret uhyggelige Spørgsmaal, ikke kan skaffe sig Selvsyn. Det heldigste var maaske, om den danske Finansminister kunde tage en Tur over til Øerne, men det har i hvert Fald ikke været mig muligt at faa en Ferie, der kunde forslaa til dette, og jeg tvivler meget paa, at danske Finansministre i Almindelighed vil faa Lejlighed dertil. Der er da ikke andet for end at forsøge den Hjælp, man kan faa ved at skaffe Guvernøren til Stede her og optage en Forhandling med ham.

Det ærede Medlem maa nu erindre, at der virkelig er sket noget herhjemme fra, dels ved privat Initiativ og tidligere ogsaa ved offentligt. Havnen paa St. Thomas er saaledes bygget eller forbedret i høj Grad ved privat Initiativ. Hvorvidt dette Foretagende er lykkedes, kan man i Øjeblikket ikke have noget Begreb om. Det ærede Medlem talte om, at der kom mange Skibe ind i Havnen paa St. Thomas o. s. v. Foreløbig har dette imidlertid ikke kunnet være Tilfældet. Under en Krig som den nuværende har Havnen naturligvis i høj Grad maattet undvære fremmede Skibes